

Publicerad 2010-09-29 01:09 av Szpielmann

Läs mellan mina rader (tvärgatan mellan Irish och tågrälsen)

Midnattsvaka

och kalla vindar svepte i stenstaden
balkongdörren,
fullmåne och stjärnklar svärta

de där isvindarna svepte omkring mig
svepte svarta lockar kring huvudet
blåste mig tom,
tommare.

*

Småtimmars tystnad,
och för sent för sekunder
en gång, ännu
jag spelade gamla låtar i mörkret
kemisk doft, hårfärg,
en rykande dödsdom och kylig nattluft

(brinn, pengar, brinn)

Ensam mellan mina andetag
och främlingars hesa röster
med svåra melodier och tomma metaforer
sög mig in i oändliga, svarta hål

*

Jag mindes att jag brukade pussa på cigaretter
innan jag stack dem mellan andras läppar

...och det var mitt blyga sätt att älska.

*

Jag har vandrat så många mil
och jag har sprungit än fler
bland sprakande färger och min kroniska panik

för att, slutligen,
tömma mig själv ur skalet och explodera i rastlös trygghet
mellan grå betongväggars tystnad

i det där som jag skulle kunna kalla "moderskeppet"

*

Pulsen eskalerar
och dånar i kraniets ekande tomrum
(för, visst är vi en hjärndöd generation?)
och poeterna i rännstenen
vänder sina tandlösa ansikten mot oss

"det är det här du har att vänta,
du flicka av en annan dimension
som så tappert försöker finna en like
i en värld där ingen like finns
trots att du sjunger dina tungsinta sånger
och målar din mask med khol och lysande rött"

*

Jag fastnade visst där, någonstans
i tomrummet efter ett hjärta jag förlorade på vägen
Och jag vill inte upprepa ord, som jag en gång sagt;
"jag älskar dig, mitt vansinnes ljuva grund"

ord som dem är meningslösa
andra gången de formas
av en blodfylld muskel, en själlös lekamen
och kastas ut i luften;

...att ljudvågor kan betyda så mycket

*

Jag minns toaletten
i rågsveds tunnelbanestation
där någon klottrat med desperat röd krita
att "vägen är bara en illusion

till ett mål diktat i drömmar
och ditt liv är ett tomt pappersark
där du skrivit en historia med hårda blyertsstreck"

kanske hade han rätt,
förortspoeten utan namn och ansikte

för jag sparkade hårt i dörren då jag gick ut.

*

Man kan sparka hårt
med stålhattkängor
och man kan slå hårda slag
med knogjärn av hat
och man kommer många mil mot en annan verklighet
med en järnskodd själ och ett hjärta av granit

så vi klär på oss vår generations fiktiva tomhetsrustning

*

Jag är bara ord,
du är skiljetecken

tillsammans bildar vi en mening
som väl räcker en bit på kapitlet.

*

Mitt liv är en bok
och min epilog börjar bli färdig

"there, but never back again"
-the unreclaimable tales of a proclamatory princess

or

Fuckenstein's monster-mistakes.

*

Sorti,
ridån går ned

och tystnaden faller återigen
över stenstadens själlösa stillhet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Szpielmann med Poeter.se id #26380 innehar upphovsrätten